O plimbare prin Soare

Geoffrey A. Landis

A apărut ca scriitor de SF spre sfârşitul anilor '80. Absolvent de MIT, specialist în fidea şi inginerie electrică, lucrează la NASA şi face cercetări în domeniile energiei solare, misiunilor pe Marte şi conceptelor avansate de propulsie interstelară.

A publicat peste 70 de povestiri şi două romane. Primul său roman „Mars Crossing" ***a apărut în 2000. A câştigat două premii Hugo şi un premiu Nebula.***

Povestirea de faţă a câştigat premiul Hugo în 1992, fiind o operă foarte plauzibilă de „hard SF" în care Luna nu mai pare aşa de prietenoasă, dacă e vorba de propria viaţă, chiar dacă eşti astronaut şi ai sprijinul celor de pe Pământ

Piloţii au o vorbă: o aterizare bună este una de unde poţi pleca pe propriile picioare. Poate că Sanjiv ar fi procedat mai bine, dacă ar fi rămas în viaţă. Aşa că Trish a făcut tot ce a putut. Una peste alta, însă, era ceva mult mai bine decât se aşteptase.

Structura zveltă din titan, de grosimea unui creion, nu fusese vreodată proiectată să suporte o aterizare forţată. Pereţii de presiune, subţiri ca hârtia, s-au curbat, apoi s-au sfărâmat, împrăştiind bucăţele de epavă, în vid, pe un kilometru pătrat de suprafaţă lunară. Cu o clipă înainte de impact şi-a amintit să golească rezervoarele. Nu a fost nicio explozie, dar nicio aselenizare nu ar fi putut fi destul de blândă pentru ca ***Moonshadow*** să rămână întreagă. în liniştea înfricoşătoare, fragila navă s-a boţit şi rupt în bucăţele ca o cutie de conserve din aluminiu, mototolită.

Modulul de pilotare, care apucase să se desprindă de navă, s-a deschis. Se oprise în peretele unui crater. Trish a desfăcut centurile care o ţineau în scaunul pilotului şi a început să cadă uşor, spre tavanul modulului. S-a ridicat în gravitaţia redusă, a găsit un echipament pentru EVA[1] întreg pe care 1-a conectat la

[1] **Extra vehicular activity - activitatea unui cosmonaut în afara navei spaţiale**

costum, apoi s-a târât spre lumina Soarelui, prin gaura zimţată, unde fusese ataşat modulului de supravieţuire. Stătea şi privea suprafaţa gri, selenară. Umbra îi ajunsese în faţă, o pată de cerneală neagră, având forma unui om extrem de întins. Peisajul era colţuros şi în întregime sterp, pictat cu umbre rigide de negru şi gri.

"Magnifică dezolare", a şoptit.

în spatele ei, Soarele plutea peste crestele munţilor, producând scânteieri în resturile din titan şi oţel ale navei, împăştiate pe câmpia plină de cratere.

Patricia Jay Mulligan privea părăsitul peisaj lunar şi încerca să nu plângă.

* * *

Mai întâi lucrurile importante. Din compartimentul distrus al echipajului a luat radioul şi 1-a încercat. Nimic. Nu era o surpriză; Pământul se afla dincolo de orizont şi nu erau alte nave în spaţiul dintre Terra şi Lună.

După ceva căutări, i-a găsit pe Sanjiv şi Theresa. Datorită gravitaţiei scăzute, erau absurd de uşor de cărat. Nu avea niciun rost să îi îngroape. I-a aşezat într-o nişă dintre doi bolovani, spre vest, cu faţa la Soare, spre Pământul care acum era ascuns de un lanţ de munţi negri. A încercat să găsească cuvintele potrivite a fi spuse, însă a dat greş. Poate era mai bine; oricum nu ar fi ştiut ritualul potrivit pentru Sanjiv.

"Adio, Sanjiv. Adio, Theresa. Aş vrea.,.aş fi vrut ca situaţia să fie alta. îmi"pare rău." Vocea îi era abia şoptită. "Mergeţi cu Dumnezeu."

A alungat gândul că era foarte probabil să li se alăture destul de curând. încercă să se concentreze. Ce ar fi făcut sora ei? Ar fi supravieţuit. Karen ar fi supravieţuit.

Unu: inventarul. Trăia şi, în mod miraculos, scăpase fără nicio rană. Costumul spaţial funcţiona la parametrii proiectaţi. Supravieţuirea se afla în dotările costumului: avea aer şi apă atâta timp cât strălucea Soarele. Scormoni printre rămăşiţele navei şi găsi o mulţime de pachete intacte cu hrană. Nu avea să rabde de foame.

Doi: mesaj de ajutor. în cazul ei, cel mai apropiat ajutor era la 250.000 de mile, dincolo de orizont. Avea nevoie de o antenă de înălţime şi un pisc muntos cu vedere spre Pământ.

* * *

În computer, ***Moonshadow*** avea cele mai bune hărţi selenare făcute vreodată. Distruse. Mai erau şi alte hărţi pe navă, împrăştiate printre rămăşiţele de la locul aselenizării. A reuşit să găsească o hartă pentru Mare Nubium - nefolositoare -.şi o mică hartă globală, menită a fi folosită ca index pentru hărţile detaliate. Va trebui să se descurce cu atât. Din ce ştia ea, impactul fusese dincolo de capătul de est al Mare Smythii - Marea lui Smith. Munţii din depărtare marcau marginea mării şi, cu noroc, va avea vedere spre Pământ.

Şi-a verificat costumul. La o apăsare de buton, panourile solare s-au extins la mărime maximă, ca aripile unei libelule uriaşe, şi au început să strălucească în culori prismatice în timp ce se roteau după Soare. A verificat dacă sistemele costumului se încărcau normal şi a pornit la drum. De aproape, munţii erau mai puţin abrupţi decât păreau de la locul prăbuşirii. Datorită gravitaţiei reduse, căţăratul era doar puţin mai dificil decât

mersul, chiar dacă antena de satelit cu diametrul de doi metri o făcea să se bălăngăne aiurea. După ce a ajuns în vârf, Trish a fost recompensată cu priveliştea unei dungi subţiri, albastre, la orizont. Munţii de pe partea îndepărtată a văii erau încă în întuneric. A săltat radioul un pic mai sus pe umeri şi a început să traverseze următoarea vale.

De pe următorul pisc, Pământul se zărea dincolo de orizont, o bilă cu alb şi albastru, pe jumătate ascunsă de munţi negri. A desfăcut trepiedul pentru antenă şi a pornit cu grijă alimentarea.

- Hello? Aici astronaut Mulligan de pe ***Moonshadow.*** Urgenţă. Repet, este o urgenţă. Mă aude cineva?

Şi-a luat degetul de pe butonul ***transmite*** şi a aşteptat un răspuns, dar nu a auzit nimic, în afară de şoapte uşoare sau descărcări electostatice de la Soare.

-Aici astronaut Mulligan de pe ***Moonshadow.*** Mă aude cineva?

S-a oprit din nou.

-***Moonshadow*** cheamă pe oricine. ***Moonshadow*** cheamă pe oricine. Acesta este un apel de urgenţă.

-...shadow, aici staţia de control Geneva. Te auzim slab, dar clar. Rezistă acolo sus.

A început să respire brusc. Nu îşi dăduse seama că îşi ţinea respiraţia.

* * *

După cinci minute, rotaţia Pământului adusese antena în afara zonei de recepţie. în acest timp - după ce ei trecuseră peste surpriza că' există un supravieţuitor pe ***Moonshadow*** - ea a trecut în revistă parametrii problemei. Aselenizarea ei nimerise aproape de terminarea zonei expuse la Soare, chiar la capătul părţii luminate a Lunii. Insă rotaţia Lunii este înceată, dar inexorabilă. Soarele va răsări în trei zile. Nu era adăpost pe Lună sau loc unde să aştepţi să treacă noaptea de 14 zile. Celulele solare ale costumului ei aveau nevoie de lumină pentru a recicla aerul pe care îl respira. Căutând printre rămăşiţele modulului sfărâmat, nu a găsit tancuri de stocare intacte, nici măcar baterii, nimic pentru a păstra oxigenul.

Şi ei nu puteau lansa o misiune de salvare înainte de căderea nopţii lunare.

Prea mulţi de „nu".

S-a aşezat liniştită, privind de pe câmpia găurită de cratere spre semiluna albastră şi zveltă, gândindu-se.

După câteva minute, antena de la Goldstone a intrat din nou în raza de emisie şi radioul a prins viaţă.

-Moonshadow, mă auzi? Hello, ***Moonshadow,*** mă auzi?

-Aici ***Moonshadow.***

A eliberat butonul şi a aşteptat în linişte ca vorbele sale să străbată lunga distanţă către Pământ.

-Recepţionat, ***Moonshadow.*** Confirmăm că cea mai rapidă posibilitate de a trimite o misiune de salvare este de 30 de zile de acum încolo. Poţi rezista aşa de mult?

S-a decis repede şi a apăsat hotărâtă butonul de transmisie.

-Astronaut Mulligan de pe ***Moonshadow.*** Voi fi aici aşteptându-vă. într-un fel sau altul.

A aşteptat, dar nu i-a mai răspuns nimeni. Antena de recepţie de la Goldstone nu putea să iasă din raza de recepţie aşa repede. A verificat radioul. Când a ridicat capacul, a văzut că circuitele de alimentare erau uşor atinse de la impact, dar nu a găsit nimic spart sau componente lipsă. A tras şi un pumn - prinu regulă a lui Karen in materie de electronice, dacă nu merge, loveşte cu pumnul - a reorientat antena, dar nu a ajutat la nimic. Sigur, ceva era în neregulă. Ce ar fi făcut Karen? Nu ar fi stat să moară, asta în mod cert. Trebuie să te mişti, fetiţo. Dacă te prinde apusul, eşti moartă.

I-au auzit mesajul. Trebuia să creadă că au auzit-o şi vin după ea. Tot ce avea de făcut era să supravieţuiască.

Ar fi fost prea complicat să care cu ea şi cupa mare a antenei. Nu îşi putea permite să ia decât strictul necesar. La apus va rămâne fără aer. A lăsat-o jos şi a început să meargă.

* * *

Comandorul Stanley se uita la radiografiile motorului, făcute cu raze X. Erâ patru dimineaţa. Gata cu somnul în noaptea asta. Era programat să zboare la Washington, la şase dimineaţa, pentru a vorbi în faţa Congresului.

- Decizia ta comandante, a spus tehnicianul de la motoare. Nu am găsit probleme care să apară în radiografii, dar ar putea fi altele, ascunse. Profilul normal de zbor nu duce motoarele la

120, aşa că lamele ar trebui să reziste, chiar şi cu defecte ascunse.

- Cât ne-ar întârzia demontarea motoarelor pentru inspecţie?
- Presupunând că nu găsim nimic rău, ne-ar lua o zi. Dacă nu, două, poate trei.

Comandorul Stanley bătea din degete nervos. Ura să fie forţat să ia decizii în grabă.

- Care ar fi procedura normală?
- Normal ar trebui să reinspectăm.
- Fă-o.

A oftat. O altă întârziere. Undeva, acolo sus, cineva conta pe el să ajungă la timp. Dacă o mai găsea în viaţă. Dacă întreruperea bruscă a semnalului radio nu semnifica o deteriorare catastrofală a celorlalte sisteme.

Dacă femeia ar putea să găsească un mod de a supravieţui fără aer.

* * *

Pe Pământ ar fi fost un ritm de maraton. Pe Lună era o plimbare uşoară, ceva mai rapidă. După zece mile, plimbarea îşi căpătase propriul ritm, semăna când a mers, când a jogging, când a un cangur care sare cu încetinitorul. Cel mai mare inamic era plictiseala.

Prietenii de la academie - în parte invidioşi pe scorurile de top obţinute de ea, lucru care făcuse să fie prima din clasă aleasă pentru o misiune - au râs nemiloşi, că urma să zboare la câţiva kilometri de Lună fără să aselenizeze. Acum avea şansa de a vedea Luna mai de aproape decât oricine în istorie. Se gândi ce ar mai spune colegii de clasă. O să se aleagă cu o poveste frumoasă - numai să trăiască să o poată povesti.

Semnalul de subalimentare a trezit-o din reverie. A verificat afişajele display-ului, deoarece tocmai începuse operaţiunile de întreţinere. Timpul scurs în vid: 8,3 ore. Sistemele funcţionau la valori nominale, în afară de curentul venit de la panourile solare, care era mult sub valoarea admisă. în câteva momente a găsit problema: un strat subţire de praf se aşezase pe aripile solare. Nimic serios, putea fi şters uşor. Dacă nu găsea un ritm care să ţină praful deoparte, atunci trebuia să se oprească la

câteva ore şi să facă pe menajera. Şi-a reverificat panourile şi a continuat să meargă.

Cu Soarele nemişcat în faţa ei şi nimic altceva la orizont decât semiluna albastră a Pământului rotindu-se impreceptibil, gândurile au început să-i umble aiurea. ***Moonshadow*** fusese clasificată ca o misiune uşoară, un zbor de orbită joasă, de cartare, pentru a stabili locurile viitoarelor baze lunare. ***Moonshadow*** nu fusese proiectat să ajungă pe sol, nici pe Lună, nici nicăieri altundeva.

Ea a aselenizat totuşi; nu a avut încotro.

Mergând pe câmpia stearpă, Trish avea coşmaruri cu sânge şi prăbuşiri, Sanjiv murind lângă ea; Theresa, deja moartă în modulul laborator; Luna, devenind uriaşă, nava învârtindu-se în unghiuri ciudate văzute prin hublouri. Opreşte rotaţia navei, îndreapt-o spre zona de terminare a iluminării - când razele Soarelui cad la unghiuri mici, e mai uşor să vezi denivelările suprafeţei. Conservă combustibilul, dar adu-ţi aminte să îl arunci cu o clipă înainte de impact, pentru a evita explozia. Se terminase. Concentrează-te la prezent. Un pas după altul. Iarăşi şi iarăşi.

Alarma de la alimentare cu energie a ţiuit iar. Praf, deja? S-a uitat la dispozitivul de navigaţie şi a realizat, cu un şoc, că se plimbase 150 de kilometri.

Era oricum timpul pentru o pauză. S-a aşezat pe un bolovan, a scos o gustare din rucsac şi a reglat cronometrul la 15 minute. Pachetul cu mâncare sigilat fusese proiectat să se potrivească la portul de intrare din partea de jos a căştii costumului spaţial. Era important ca sigiliul să nu aibă pietricele. A verificat de două ori sigilarea în vid, înainte de a deschide pachetul, apoi a introdus batonul de mâncare în port, a întors capul şi a început să roadă bucăţelele. Batonul era tare şi uşor dulceag. S-a uitat spre vest, de-a lungul câmpiei uşor curbate. Orizontul arăta plat, ireal; un fundal, doar un pic mai departe decât puteai ajunge. Pe Lună, ar trebui să fie uşor de menţinut un ritm de 15 sau chiar 20 de mile pe oră, dar, socotind timpul de dormit, probabil rămân 10 mile. S-ar putea să aibă un drum lung, foarte lung de străbătut.

Lui Karen i-ar fi plăcut; întotdeauna îi plăcea să meargă prin peisaje dezolante.

„Destul de frumos în felul lui, nu-i aşa, surioară?" a spus Trish. „Cine s-ar fi gândit că există atâtea nuanţe de gri? Plin de plaje neaglomerate - ce păcat că e atâta de mers până la apă."

Timpul de plecare. A continuat de-a lungul terenului care era în general plat, deşi peste tot apăreau cratere de diverse mărimi. Luna este surprinzător de plată; doar un procent mic din suprafaţă are o pantă mai mare de 15 grade. Peste micile dealuri a trecut uşor; pe cele câteva mai mari, le-a ocolit. Când gravitaţia e scăzută, nu e o mare problemă să mergi. Şi a continuat să meargă. Nu se simţea obosită, dar îşi verifică afişajul costumului şi realiză că merge de peste 20 de ore, de aceea s-a forţat să se oprească.

Dormitul era o problemă. Panourile solare erau proiectate să fie detaşate de costum pentru întreţinere, dar nu mai furnizau energie şi oxigen cât erau scoase. Până la urmă a găsit o modalitate de a întinde cablul scurt destul de departe pentru a-i permite să aşeze panourile lângă ea aşa încât să se poată întinde fără a deconecta alimentarea. Trebuia să aibă grijă să nu se rostogolească. Odată cu asta a descoperit că nu poate să doarmă. După o vreme, a căzut într-un fel de moţăiala intermitentă, visând nu la ***Moonshadow,*** aşa cum se aştepta, ci la sora ei, Karen, care - în vis - nu mai era moartă, ci doar se prefăcuse că moare, ca să îi facă o farsă.

S-a deşteptat dezorientată, cu dureri musculare, aducându-şi brusc aminte unde se afla. Pământul era la o palmă deasupra orizontului. S-a trezit căscând şi a început mersul spre vest, pe câmpia nisipoasă şi gri, de culoarea prafului de puşcă.

Picioarele îi deveniseră sensibile acolo unde făceau contact cu cizmele. Schimba ritmul plimbării, de la jogging la sărituri de cangur. Ajuta, dar nu destul. Putea să simtă apariţia bătăturilor, dar ştia că nu putea să îşi scoată cizmele ca să îşi îngrijească sau măcar să-şi examineze picioarele.

Karen o obligase să meargă cu picioarele rănite şi îşi pierdea răbdarea când se plângea sau încerca să încetinească ritmul. Şi-ar fi rupt cizmele într-o plimbare asemănătoare. Dar la 1/6 g, măcar durerea era suportabilă.

După o vreme, picioarele pur şi simplu i-au amorţit.

Sărea peste craterele mici; pe cele mari le ocolea; pe cele şi mai mari, le traversa pur şi simplu. La vest de Mare Smythii a

intrat pe un teren cu dâmburi. A trebuit să încetinească. Coborârile erau în plin Soare, dar pe fundul craterelor era umbră.

Bătăturile s-au spart, iar durerea ascuţită şi discordantă îi cânta în cizme. Şi-a muşcat buzele să nu plângă şi a mers mai departe. încă vreo câteva sute de kilometri şi era în Mare Spumans - Marea de spumă - şi din nou parcă mergea prin munţi. Peste Spumans, apoi în lobul nordic al Fecundity şi prin Tranquility. Printr-a şasea zi de căţărat trebuie să fi trecut pe lângă Tranquility Base; a scanat cu grijă orizontul în timp ce mergea, dar nu a văzut nimic. Probabil ratase cu câteva sute de kilometri; deja deviase spre nord, îndreptându-se spre o trecătoare aflată chiar în nordul craterului Julius Cesar, în Mare Vaporum, pentru a evita munţii. Vechiul loc de aselenizare, folosit pe vremuri, era probabil dificil de observat, l-ar fi văzut doar dacă ar fi trecut chiar pe lângă el.

„Imaginează-ţi, a spus. Să faci atâta drum şi singura atracţie turistică pe raza a câteva sute de mile să fie închisă. Aşa se întâmplă întotdeauna, nu-i aşa surioară?"

Nu era nimeni să râdă de spiritele ei, aşa că, după un timp a râs ea singură.

* * *

S-a trezit din visele confuze, cu munţi negri şi lumina Soarelui în nemişcare, a căscat şi a început să meargă înainte de a se trezi complet. A sorbit o gură din apa caldă şi insipidă, încercând să nu se gândească de unde provenea înainte de a fi reciclată. Pauză, curăţă panourile solare, sunt viaţa ta, cu grijă foarte mare. Mergi. Pauză. Dormi iarăşi, cu Soarele exact în aceeaşi poziţie, când te trezeşti, parcă ar fi bătut în cuie pe cer. Ziua următoare la fel. Şi iarăşi. Şi iarăşi.

Pachetele nutriţionale sunt fără 'reziduuri', dar odată la câteva zile trebuie să stai pe vine, conform regulilor naturii. Sistemul de supravieţuire nu poate recicla solide, aşa că trebuie să aştepţi până când costumul fărâmiţează reziduurile şi apoi aruncă în vid, o pudră maronie. Urma ta e marcată de depozitele de pudră, abia vizibile pe întunecatul praf selenar.

Mergi spre vest, tot timpul spre vest, la întrecere cu Soarele.

* * *

Pământul era sus pe cer; nu mai putea să îl vadă fără să îşi dea capul pe spate. Când Pământul era exact deasupra capului, se oprea şi sărbătorea, mima deschiderea unei sticle imaginare de şampanie şi toasta cu companionii ei imaginari _ de călătorie. Soarele ajunsese desupra orizontului. în şase zile de călătorie, mersese un sfert din drumul în jurul Lunii.

A traversat pe la sud de Copernicus, pentru a sta departe de pietrele mari, de impact meteoric, şi pentru a evita pe cât posibil traversarea munţilor. Terenul era ciudat, cu bolovani cât casa, mari cât rezervoarele rachetelor. în unele locuri mersul era înşelător, acolo unde regolitul gri făcea loc bucăţilor de rocă, aruncate de impacturi cataclismice, cu milioane de ani în urmă. îşi alegea drumul cât de bine putea. Şi-a lăsat radioul pornit şi mai făcea câte un comentariu în timpul mersului. „Ai grijă pe aici, e înşelător. Vine un deal; ce crezi: să urcăm sau să îl ocolim?" Dar nu se auzea vreodată opinia cuiva.

Contemplă dealul pietros. Arăta ca o bulă vulcanică antică, dar nu arăta deloc că regiunea fusese odată activă. Terenul din jur trebuie să fie denivelat rău de tot. Din vârf, ar putea să studieze zona şi să vadă pe unde va merge. „Ok, toată lumea, atenţie la mine. Urcuşul poate fi periculos aici, aşa că staţi aproape şi uitaţi-vă unde pun eu picioarele. Nu riscaţi nimic - mai bine mai încet şi sigur decât repede şi mort. întrebări?" Linişte; bine. „Ok, atunci. Vom lua 15 minute de pauză când ajungem în vârf. Urmaţi-mă."

Faţă de de pietrişul din Copernicus, Oceanus Pro-cellarum era lin ca un teren de golf. Trish a mers pe nisip cu mişcări line, alunecând chiar. Karen şi Olandezul păreau tot timpul să fie ori în spate, ori alergând mult în faţă, pentru că nu-i putea vedea. Câinele ăla prost se învârtea tot timpul în jurul lui Karen, ca un pui, deşi Trish fusese cea care îl hrănise şi îi schimbase apa din ziua în care Karen plecase la colegiu. Faptul că Karen nu putea să rămână în urma ei o deranja pe Trish - Karen ***promisese*** să o lase pe ea să fie în frunte de data asta - dar îşi păstra părerile pentru ea. Karen o numise insectă mică, dăunătoare şi zgomotoasă şi era hotărâtă să îi arate că se poate comporta ca un adult. Oricum ea era cea care avea harta. Dacă se rătăcea Karen, ea o va ajuta.

A luat-o uşor spre nord din nou, pentru a profita de terenul lin, promis de hartă. S-a uitat în jur să vadă dacă ajunsese şi

Karen şi a fost surprinsă să vadă Pământul ca o minge proeminentă la orizont. Evident, Karen nu era acolo. Murise cu ani în urmă. Trish era singură, într-un costum spaţial de la care avea mâncărimi, care mirosea şi care îi rodea pielea până la os în jurul şoldurilor. Ar fi trebuit să şi-1 fixeze mai bine, dar cine a ştiut că va trebui să facă jogging în el?

Nu era corect ca ea să poarte un costum din ăla şi Karen nu. Karen trebuia să facă o mulţime de lucruri în plus faţă de ea, dar cum de nu era nevoită să poarte costum spaţial? ***Toată lumea*** trebuie să poarte un costum din ăla. Aşa e regula. S-a întors spre Karen să o întrebe. Karen a râs amar. „Nu trebuie să port costum, micuţa mea soră zgomotoasă, pentru că sunt ***moartă.*** Zdrobită ca o insectă şi îngropată, nu-ţi aduci aminte?"

Da, aşa era. Ok, atunci, dacă Karen era moartă, nu trebuia să poarte costum. Avea sens şi, pentru câţiva kilometri, au alergat împreună, în linişte, până când lui Trish i-a venit brusc în minte: „Hei, stai aşa - dacă eşti moartă, cum poţi fi aici?"

„Pentru că nu sunt aici, prostuţo. Sunt doar o proiecţie a imaginaţiei tale hiperactive."

Şocată, Karen se uită peste umăr. Karen nu era acolo. Karen nu fusese vreodată acolo.

„îmi pare rău. Te rog, vino înapoi. Te rog?"

S-a împiedicat şi a căzut cât era de lungă, alunecând într-o dâră de praf, în jos, spre fundul unui crater. în timp ce aluneca, încerca cu disperare să rămână cu faţa în jos, pentru a evita o rotire peste fragilele panouri solare de pe spate. Când a reuşit să se oprească, cu liniştea asurzindu-i urechile, a observat o zgârâietură lungă, ca o rană prost vindecată, pe vizorul căştii. Materialul dublu ranforsat rezistase, altfel nu s-ar mai fi uitat la nimic.

Şi-a verificat costumul. Nu erau rupturi, era intact, dar braţul- de titan care ţinea aripa stângă a panoului solar se îndoise şi era aproape rupt. în mod miraculos, nu erau alte defecţiuni. Şi-a scos aripa şi a examinat braţul de titan avariat. L-a îndoit la loc cât de bine s-a priceput şi a întărit legătura ruptă cu un creion mecanic legat cu două fire scurte. Creionul oricum fusese doar o greutate în plus, bine că nu se gândise să îl arunce. A verificat legătura nou făcută. Nu va suporta forţe

mari, dar dacă nu se zbătea prea mult ar trebui să ţină. Oricum era timpul pentru o pauză.

Când s-a trezit, a evaluat situaţia. Nu fusese atentă pe unde mersese şi terenul devenise muntos. Următoarea etapă va fi mult mai greu de parcurs decât cea dinainte.

„Era şi timpul să te trezeşti, somnoroaso", a spus Karen. A căscat, s-a întins şi s-a uitat la urmele de paşi. La capătul unui şir lung de urme, Pământul arăta ca un dom albastru, la orizont. Nu părea foarte departe, era singura pată de culoare într-un peisaj de un gri uniform. „12 zile de mers pentru jumătate din drumul în jurul Lunii. Nu e rău deloc, fetiţo. Nu e grozav, dar nici rău nu e. Te antrenezi pentru maraton sau ceva de genul ăsta?"

Trish s-a ridicat şi şi-a început joggingul, picioarele au intrat automat în ritm, în timp ce sorbea din lichidul reciclat de costum, încercând să scape de gustul de stătut din gură. A strigat la Karen peste umăr, fără să se uite. „Tre' să ne mişcăm, avem locuri de văzut. Vii sau ce faci?"

în lumina Soarelui aproape fără pic de umbră, terenul părea şters, bidimensional. Trish îşi găsea cu greu paşii, se împiedica de pietre, care erau aproape invizibile în peisajul plat. Un picior în faţa celuilalt. Din nou. Din nou.

Excitarea plimbării dispăruse cu mult timp în urmă, lăsând doar determinarea de a reuşi, care du-sese la un fel de amorţeală mentală. Trish îşi petrecea timpul sporovăind cu Karen, povestindu-i detalii ascunse ale vieţii sale în speranţa că Karen va fi mulţumită şi îi va spune şi ea că este mândră de sora ei. Brusc a observat că Karen nu o asculta şi se îndepărta de ea când nu era atentă.

S-a oprit pe marginea unui şant lung şi şerpuitor. Arăta ca albia unui râu care aştepta o furtună să îl umple, dar Trish ştia că nu văzuse vreodată apă. Pe fund era doar praf, uscat ca pulberea. A început să meargă încet spre fundul albiei, atentă să nu alunece şi să rişte să îşi strice fragilul sistem care îi oferea cele necesare supravieţuirii. S-a uitat în sus. Karen stătea pe mal, făcându-i din mână. ***„Jiai odată!*** Nu mai ***pierde vremea,*** mocăito, vrei să rămâi acolo ***de tot?"***

„De ce ne grăbim? Suntem oricum înaintea planului. Soarele e sus pe cer şi suntem la jumătatea drumului în jurul Lunii. Vom reuşi, nu mai transpira."

Karen a coborât panta, alunecând ca un schior, prin praful foarte fin. Şi-a apăsat faţa pe vizorul căştii lui Trish şi s-a uitat în ochii ei cu o intensitate de maniac, până a speriat-o. „Grăbeşte-te, micuţa mea surioară leneşăîDeşi ai terminat jumătate din drumul în jurul Lunii, gata cu părţile uşoare, de acum încolo sunt munţi şi teren greu de traversat, mai ai de mers şase mii de kilometri într-un costum stricat şi, dacă încetineşti şi laşi Soarele să ţi-o ia înainte, şi mai intri într-un necaz cât de mic, doar unul, o să fii moartă, moartă, moartă, exact ca mine. Şi nu o să-ţi placă, ai încredere în ce spun. Acum ridică-ţi funduleţul drăguţ şi puturos şi ***mişcă-te!".***

Şi, într-adevăr, era greu de înaintat. Nu mai putea coborî pantele aşa cum făcuse, s-ar putea rupe suportul de titan şi va tot trebui să se oprească pentru reparaţii dificile. Nu mai erau câmpii; totul părea plin de bolovani, pereţi de cratere sau munţi. în cea de-a optsprezecea zi, a ajuns la un arc natural uriaş. Se înălţa deasupra capului ei; 1-a privit cu teamă, gândin-du-se cum de putea să apară pe Lună aşa ceva.

„Nu de la vânt, asta e sigur", spuse Karen. „Lavă, aş zice. Topită pe o creastă, dar a continuat să curgă, lăsând un gol; apoi, după milioane de ani, un bombardament de micrometeoriţi a demolat părţile ascuţite. Drăguţ, totuşi, nu?"

„Magnific."

Nu departe de arc, a intrat într-o pădure de cristale, subţiri ca acele. La început erau mici şi se spărgeau, precum gheaţa sub picioarele ei, dar apoi au devenit mai înalte ca ea, spirale cu şase faţete şi minarete în culori extraordinare. Jungla de cristale s-a rărit în sfârşit, dar a fost înlocuită de blocuri gigantice de cristal, cu irizaţii strălucind în Soare. Smaralde? Diamante?

„Nu ştiu, puştoaico. Dar ne stau în drum. Mă voi bucura când vor fi în spatele nostru."

După o vreme şi blocurile de cristal s-au rărit, până când se mai desluşeau rareori câteva pete de culoare strălucind pe pantele şi dealurile din spatele ei şi, în sfârşit, pietrele au redevenit pietre, colţuroase şi neregulate.

Craterul Dedalus, mijlocul călătoriei sale lunare. De data asta nu a mai sărbătorit. Soarele, ce îşi oprise cu ceva timp în urmă ascensiunea leneşă, începuse să cadă imperceptibil la orizont, în faţa lor.

„E o cursă cu Soarele, puştoaico, şi Soarele nu se opreşte pentru odihnă. Pierzi teren."

„Sunt obosită. Nu vezi că sunt obosită? Cred că m-am săturat. Mă doare tot corpul. Lasă-mă în pace. Vreau să mă odihnesc. Doar câteva minute? Te rog?"

„O să te poţi odihni când o să fii moartă." Karen a râs strangulată şi ascuţit. Trish a realizat că era în pragul isteriei. Brusc s-a oprit din râs. „Trebuie să te mişti, puştoaico. Dă-i drumul!".

Suprafaţa lunară trecea pe sub ea ca o făină gri, de dimensiuni neregulate. Munca grea şi intenţiile bune nu puteau ascunde faptul că Soarele câştiga. în fiecare zi când se trezea, Soarele era un pic mai jos în faţa ei, strălucindu-i un pic mai direct în ochi.

în faţa ei, în strălucirea Soarelui, vedea o oază, o mică insulă de verdeaţă şi copaci în deşertul fără viaţă. Deja auzea orăcăitul broaştelor. Nu. Nu era nici o oază; era sunetul unei alarme de avarie. S-a oprit dezorientată. Supraîncălzire. Sistemul de aer condiţionat al costumului a căzut. I-a luat jumătate de zi să găsească valva înfundată şi încă trei ore de muncă, udă leoarcă, pentru a găsi un mod de a o desfunda fără a lăsa preţiosul lichid de răcire să curgă în spaţiu. Soarele mai coborâse o palmă spre orizont. • Razele Soarelui îi băteau • direct în faţă acum. Umbrele pietrelor se întindeau spre ea asemenea unor tentacule flămânde; chiar şi cele mai mici păreau flămânde şi rele. Karen mergea din nou alături de ea, dar era tăcută şi posomorâtă.

„De ce nu vorbeşti cu mine? Am făcut ceva? Am greşit undeva? Spune-mi."

„Nu sunt aici surioară. Sunt moartă. Cred că a venit vremea să înfrunţi chestia asta."

„Nu spune asta. Nu poţi fi moartă."

, Ai, în mintea ta, o imagine idealizată despre mine. Lasă-mă să plec. ***Lasă-mă să plec."***

„Nu pot. Nu pleca. Hei - îţi aminteşti când am economisit banii primiţi de la părinţi timp de un an ca să putem cumpăra un cal? Şi am găsit un pisoi rătăcit, care era foarte bolnav, şi l-am dus la veterinar, în cutia de pantofi, împreună cu banii economisiţi, şij doctorul a vindecat pisica, dar nu a vrut să ia banii?"!

„Mda, îmi amintesc. Dar nu am reuşit săi economisim cât să cumpărăm calul." Karen a oftat, „Crezi că a fost uşor să creşti cu o soră copilăroasă pa urmele tale, încercând să imite tot ceea ce faci?"

„Ba nu eram copilăroasă"

(iBa erai."

„Nu eram. Te adoram. Chiar aşa era. Te ***veneram".*** „Ştiu asta. Dar trebuie să îţi spun, puştoaico, asta nu îmi făcea viaţa mai uşoară. Crezi că e uşor să fi] venerat? Să trebuiască să fii un exemplu tot timpul? Doamne, tot timpul liceului, când vroiam să mă droghez, trebuia să mă furişez şi să o fac la budă, că altfel sora mea cea mică ar fi făcut şi ea la fel." _

„Nu ai făcut asta. Niciodată."

„Maturizează-te, copilă. Bineînţeles că o făceam. Dar erai tot timpul în urma mea. Orice făceam, ştiam că ai fi venit imediat şi ai fi făcut-o şi tu. Trebuia să muncesc ca în iad ca să fiu înaintea ta şi tu, la naiba, tu mă urmai fără absolut nici un efort. Erai mai deşteaptă ca mine - ştii asta, nu? - cum crezi că mă simţeam?"

„Bine, dar eu? Crezi că pentru ***mine*** era uşor? Să creşti cu sora mai mare moartă - orice făceam, se ajungea la: 'Păcat că nu poţi fi mai mult, cum era Karen' sau 'Karen nu ar fi făcut asta' sau 'Dacă Karen ar fi...'. Cum crezi că mă făcea să mă simt? Ţie ţi-a fost uşor, dar eu a trebuit să trăiesc după standardele unui nenorocit de ***înger."***

„Greu, puştoaico. Oricum, mai bine decât să fii moartă."

„La naiba Karen, te-am iubit. Te iubesc. De ce trebuie să pleci?"

„Ştiu, puştoaico. Nu am ce face. îmi pare rău. Şi eu te-am iubit, dar trebuie să plec. Mă poţi lăsa să plec? Poţi doar să fii tu însăţi şi să încetezi să încerci să mai fii eu?"

„O să...o să încerc".

„Adio, surioară"

„Adio, Karen".

Era singură în umbrele^ care se aşezau deja pe o câmpie goală şi rugoasă. în faţa ei, Soarele de abia mai săruta vârfurile crestelor. Praful pe care îl ridica se comporta straniu; în loc să cadă pe sol, plutea la jumătate de metru înălţime. A uimit-o efectul, apoi a văzut în jur că praful se ridica în tăcere de pe sol. Pentru un moment, a crezut că are iar halucinaţii, dar apoi

a realizat că era efectul unei încărcări electrostatice. A mers înainte, prin ceaţa de praf selenar. Soarele s-a înroşit, iar cerul a devenit purpuriu închis.

întunericul s-a năpustit asupra ei ca un demon. în spate, doar piscurile munţilor erau luminate, poalele dispăruseră în umbră. Terenul din faţa ei avea un fel de pete de lumină, după care îşi orienta traseul. Radioul era pornit, dar recepţiona doar descărcări electrostatice. Recepţiona şi baliza de salvare de pe ***Moonshadow,*** în momentul în care exista vizibilitate directă către locul impactului. Trebuia să fie pe aproape, dar terenul nu i se părea nici pe departe cunoscut. în faţă - acolo era panta pe care se urcase să transmită spre Pământ? Nu avea idee. S-a căţărat, dar nu a văzut fâşia albastră. Următoarea?

întunericul i se urcase până la genunchi. Se tot împiedica de pietrele invizibile în întuneric. Paşii ei aruncau scântei din pietre şi în spate urmele străluceau slab. Străluciri triboluminiscente, de la cristale din care izvora lumină atunci când erau sfărâmate, pe care nimeni nu le mai văzuse ***vreodată.*** Nu putea să moară acolo, nu aşa de aproape. Dar întunericul nu aştepta. Se întindea în jurul ei, ca un ocean liniştit, cu vârfuri de roci care încă se mai vedeau în timpul mareei, în lumina muribundă a Soarelui. Alarma începu să sune când cortina de întuneric ajunse la panourile solare. Locul prăbuşirii trebuia să fie pe acolo pe undeva, trebuia. Poate că baliza de semnalizare se stricase? Se urcă pe o pantă, în lumină, privind disperată în jur după indicii. Nu ar fi trebuit ca, până acum, să ajungă misiunea aceea de salvare?

Doar vârfurile munţilor erau luminate. S-a îndrep-, tat spre cel mai înalt munte pe care 1-a văzut, prin întuneric, împiedicându-se sau târându-se prin oceanul de cerneală, şi ajunse în sfârşit la lumină, asemenea înotătorului care iese după o gură de aer. S-a înghesuit pe insula ei stâncoasă, disperată că mareea de întuneric se ridica încet deasupra ei. Unde erau? ***Unde erau?***

* * *

Pe Pământ, munca pentru salvarea ei căpătase un ritm înnebunitor. Totul era verificat şi răsverificat - în spaţiu, superficialitatea era o invitaţie la moarte - dar misiunea fusese amânată de probleme mărunte şi întârzieri minore, care ar fi

fost de rutină la o misiune obişnuită, dar acum lungeau nepermis deadline-ul lansării.

Programul era imposibil de strâns - o asemenea misiune se pregătea în patru luni, nu în patru săptămâni. Tehnicienii chemaţi din vacanţă s-au oferit să facă ore suplimentare, în timp ce furnizorii de componente, pe care în mod normal le-ar fi livrat în săptămâni, lucrau şi noaptea. Finalizarea înlocuitorului pentru ***Moonshadow,*** iniţial numit ***Explorer,*** acum rebotezat în grabă ***Rescuer,*** a fost grăbită şi vehiculul de transfer a fost lansat spre Staţia Spaţială cu luni bune înainte de programarea iniţială, la două săptămâni după prăbuşirea lui ***Moonshadow.*** Au urmat două încărcături de navetă pentru combustibil şi vehiculul de transfer a fost introdus în compartimentul de testare şi verificare. în timp ce echipajul de salvare lucra la diverse scenarii pe simulator, naveta de aselenizare, cu motoarele înlocuite şi reverificate, a fost modificată în grabă pentru a face loc unei a treia persoane, la ascensiune, şi apoi a fost lansată pentru a se întâlni cu ***Rescuer.*** La patru săptămâni după prăbuşire, totul era alimentat şi pregătit, echipajul instruit şi traiectoria calculată. Echipajul navetei s-a lansat printr-o ceaţă groasă pentru a se întîlni cu ***Rescuer,*** pe orbită.

Ea 30 de zile după neaşteptatul apel care dăduse de ştire că exista un supravieţuitor de pe ***Moonshadow, Rescuer*** îşi părăsea orbita pentru a ajunge pe Lună.

* * *

Din vârful muntelui, uitându-se spre vest de la locul impactului, comandorul Stanley se mai uită încă o dată peste resturile navei şi dădu din cap cu uimire.

- O incredibilă lecţie de pilotaj, spuse el, se pare că a folosit motorul TEI pentru frânare *şi* a aşezat-o pe vernierele RCS.

- Incredibil, murmură Tanya Nakora. Păcat că nu s-a putut salva.

înregistrarea călătoriilor Patriciei Mulligan era scrisă în solul din jurul epavei. După ce echipa de salvare a căutat printre rămăşiţele epavei, a găsit o singură linie de paşi care ducea spre vest, traversa culmea şi dispărea la orizont. Stanley şi-a pus jos binoclul.

- Se pare că a vrut să vadă Luna, înainte de a rămâne fără aer, spuse. în interiorul căştii, capul i se mişcă încet. Mă întreb cât de departe a ajuns.

- Ar mai putea fi în viaţă? întrebă Nakora. Era destul de ingenioasă. '

- Nu destul de ingenioasă pentru a respira în vid. Nu te păcăli, misiunea asta de salvare a fost o jucărie politică de la început.

- Totuşi, trebuia să încercăm, nu-i aşa? Stanley şi-a mişcat capul şi s-a lovit peste cască.

- Stai o clipă. Radioul meu prinde ceva. Prind un fel de feedback, aproape seamănă cu o voce.

- O aud şi eu comandante. Dar nu are nici un sens. Vocea se auzea slab în receptoarele radio. „Nu stingeţi luminile. Vă rog, vă rog, nu stingeţi luminile..." Stanley s-a întors spre Nakora: -Tu auzi...?

- Da, comandante... dar nu îmi vine să cred. Stanley a ridicat proiectorul de căutare şi a început să îl legene spre orizont. ***„Hello? Rescuer pentru astronaut Patricia Mulligan. Unde naiba eşti?"***

Costumul spaţial fusese odată alb imaculat. Acum era gri murdar, plin de praf lunar, doar panourile solare de pe spate, distruse şi îndoite, fuseseră curăţate de depuneri. Figura dinăuntrul costumului arăta la fel de distrusă ca şi costumul. După o masă şi o baie, devenise destule de coerentă ca să poată da explicaţii.

- Eram pe vârful muntelui. Urcasem acolo să stau la lumina Soarelui şi noroc că am urcat destul de sus ca să vă aud radiourile.

Nakora încuviinţă.

- Asta ne-am dat seama. Dar restul - ultima lună -ai mers într-adevăr în jurul Lunii? Unsprezece mii de kilometri?

Trish dădu din cap.

- Altceva nu mi-a trecut prin minte. M-am gândii că e distanţa de la New York la Los Angeles şi înapo: - sunt oameni care au mers pe jos distanţa asta şi av trăit. Era vorba de o viteză de mai puţin de zece mil< pe oră. A fost mai dificil ceva mai departe de aici mult mai dur decât prima parte. Dar cu locuri

ciudaţi şi de o frumuseţe stranie. Nu aţi crede ce lucruri an văzut.

A dat din cap şi a râs în linişte.

- ***Mie*** nu îmi vine a crede ce lucruri am văzut une ori. Imensitatea lor - de fapt, noi de abia am zgârâis suprafaţa Lunii. Am să mă întorc, comandante. % promit.

- Sunt sigur, spuse comandorul Stanley. Sunt sigi că aşa vei face.

Când nava se ridica de pe Lună, Trish aruncă în jc o ultimă privire. Pentru un moment, i se păru că văz o figură singuratică pe suprafaţă, făcându-i cu mâr semne de rămas bun. însă nu a făcut nici un gest c răspuns.

Când a privit din nou, nu era nimic acolo, dec acea magnifică dezolare.

Trad ucer e: Cătă lin Mor aru